

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 5 września 2017 r.

Pozycja 180

POSTANOWIENIE z dnia 28 czerwca 2017 r. Sygn. akt Ts 263/16

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Henryk Cioch,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej J.B. w sprawie zgodności:

- 1) art. 98 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, ze zm.) w związku z § 2 pkt 6 i § 10 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1804, ze zm.),
- 2) art. 730¹ § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, ze zm.) z art. 45 i art. 91 ust. 1 i 2 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej z 17 grudnia 2016 r. (data nadania) J.B. (dalej: skarżący) wniósł o stwierdzenie niezgodności art. 98 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, ze zm., dalej: k.p.c.) w związku z § 2 pkt 6 i § 10 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1804, ze zm., dalej: rozporządzenie w sprawie opłat) oraz art. 730¹ § 1 k.p.c. z art. 45 i art. 91 ust. 1 i 2 Konstytucji.

Skarga jest związana jest z następującym stanem faktycznym.

Pismem z 6 maja 2016 r. skarżący zażądał udzielenia zabezpieczenia jego roszczenia przed wszczęciem postępowania w sprawie uznania za bezskuteczną umowy sprzedaży z 24 lutego 2016 r., której przedmiotem była nieruchomość zamieszkała przez skarżącego. Sąd Okręgowy w S. postanowieniem z maja 2016 r. oddalił wniosek o udzielenie zabezpieczenia przed wniesieniem powództwa o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną względem skarżącego. Skarżący wniósł zażalenie na powyższe postanowienie. Następnie, wnioskiem z 14 lipca 2016 r., wystąpił o zezwolenie na złożenie pisma przygotowawczego, a pismem z 6 października 2016 r. uzupełnił powyższy wniosek, wskazując na konieczność przedstawienia nowych faktów i dowodów w sprawie. Postanowieniem z listopada 2016 r. Sąd Apelacyjny w S. oddalił zażalenie skarżącego na postanowienie Sądu Okręgowego w S.

Sędzia Trybunału Konstytucyjnego, działając na podstawie art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, dalej: ustawa o TK), zarządzeniem z dnia 7 marca 2017 r. wezwał skarżącego do uzupełnienia braków skargi konstytucyjnej przez: wskazanie konstytucyjnych praw lub wolności skarżącego wyrażonych w art. 45 Konstytucji i naruszonych przez przepisy poddane kontroli, dokładne określenie, w jaki sposób zaskarżone przepisy naruszają te prawa i wolności oraz doręczenie pełnomocnictwa szczególnego do sporządzenia skargi konstytucyjnej i reprezentowania skarżącego w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym, określającego dokładnie sprawę, do której zostało udzielone.

Skarżący zarzuca, że uniemożliwienie mu przedstawienia twierdzeń i dowodów w postępowaniu cywilnym skutkowało naruszeniem prawa do rzetelnego procesu i sądu, gwarantowanego w art. 45 Konstytucji. Stwierdza również, że orzeczenie Sądu Apelacyjnego w S. w zakresie kosztów uniemożliwia skarżącemu skorzystanie z konstytucyjnego prawa do sądu, jako że zasądzona na rzecz pozwanego kwota jest w opinii skarżącego rażąco wysoka.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 13 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym oraz ustawę o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego (Dz. U. poz. 2074) do postępowań przed Trybunałem wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy o TK stosuje się przepisy tej ustawy. Skoro postępowanie zainicjowane rozpatrywaną skargą nie zostało zakończone przed dniem 3 stycznia 2017 r., tj. dniem wejścia w życie ustawy o TK, to zarówno wstępne, jak i merytoryczne rozpoznanie tej skargi określają przepisy ustawy o TK.

Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy o TK skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia. Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, gdy nie spełnia ona określonych przez prawo wymagań, jest oczywiście bezzasadna, a także gdy zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 59 ust. 1 pkt 2-4 ustawy o TK.

Skarga konstytucyjna przysługuje temu, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone (art. 79 ust. 1 Konstytucji). W związku z tym do obowiązków skarżącego należy wskazanie, która jego konstytucyjna wolność lub prawo – i w jaki sposób – zostały naruszone (art. 53 ust. 1 pkt 2 ustawy o TK), a także uzasadnienie zarzutu niezgodności przedmiotu kontroli z konstytucyjną wolnością lub prawem skarżącego, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie (art. 53 ust. 1 pkt 3 ustawy o TK). Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądu konstytucyjnego argumentacja uprawdopodobniająca stawiane zarzuty powinna być szczegółowa i precyzyjna (zob.: postanowienie TK z 2 marca 2016 r., Ts 344/15, OTK ZU B/2016, poz. 172). Trybunał przypomina także, że w myśl art. 53 ust. 2 pkt 3 do skargi dołączyć należy m.in. pełnomocnictwo szczególne, tj. takie, które uprawnia pełnomocnika do działania za mocodawcę w konkretnej sprawie przed Trybunałem Konstytucyjnym.

Trybunał ustalił, że w złożonej skardze nie wskazano, jakie prawa lub wolności wywodzone ze wskazanych w *petitum* skargi przepisów Konstytucji zostały naruszone przez zaskarżone przepisy k.p.c. i rozporządzenia w sprawie opłat. Nie określono też, w jaki sposób doszło do zarzucanych naruszeń. Nadto, nie sformułowano żadnych argumentów, które uprawdopodobniłyby zarzut niekonstytucyjności zaskarżonych przepisów. Trzeba podkreślić, że z powyższych obowiązków nie może zwolnić skarżącego działający z własnej inicjatywy Trybunał Konstytucyjny, który – zgodnie z art. 67 ust. 1 ustawy o TK – jest związany granicami skargi konstytucyjnej. Trybunał uznał także, że pełnomocnictwo dołączone do skargi nie

obejmuje swoim zakresem zarówno sporządzenia i złożenia skargi konstytucyjnej, jak również reprezentowania skarżącego przed Trybunałem Konstytucyjnym. Podsumowując, w wyniku przeprowadzonej analizy Trybunał stwierdził, że skarga nie realizuje wymogów o charakterze formalnym wskazanych w art. 53 ust. 1 pkt 2 i 3, a także art. 53 ust. 2 pkt 3 ustawy o TK.

Dlatego skarżący został wezwany do uzupełnienia braków formalnych skargi. Jak wynika z akt sprawy, zarządzenie sędziego Trybunału Konstytucyjnego zostało prawidłowo doręczone 20 marca 2017 r., co pełnomocnik skarżącego poświadczyła własnoręcznym podpisem na druku zwrotnego potwierdzenia odbioru. Zważywszy na datę doręczenia tego zarządzenia, należy przypomnieć, że siedmiodniowy termin do uzupełnienia braków upłynął 27 marca 2017 r. Trybunał podkreśla jednak, że do dnia wydania niniejszego postanowienia nie otrzymał odpowiedzi na zarządzenie w sprawie stwierdzonych braków skargi, co jest równoznaczne z niewykonaniem tego zarządzenia.

W związku z nieuzupełnieniem braków w ustawowym terminie Trybunał Konstytucyjny, na podstawie o art. 61 ust. 4 pkt 2 ustawy o TK, odmówił nadania skardze dalszego biegu.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 37 ust. 4 w zw. z art. 50 ustawy o TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty doręczenia tego postanowienia.